

[Kulturministeren]

Hr. Duetoft spurgte, om man ikke kunne risikere, at denne ordning kunne skabe problemer virksomhederne imellem, forstået på den måde, at hvis én virksomhed er positiv og forstående, vil nabovirksomheden kunne komme i vanskeligheder, fordi man kunne sige, at der var en klar forskelsbehandling. Det kan ikke helt afvises.

Man kunne også udlægge det på en anden måde ved at sige, at når nabovirksomheden skabte sådanne muligheder for sine medarbejdere og man så, hvilken positiv betydning det havde, så ville der være andre, der sagde, at det vil vi også gøre, fordi man generelt, tror jeg, vil erfare, at man får bedre medarbejdere på sin virksomhed, når de har været ude at opleve noget i undervisningsmæssig sammenhæng. Jeg kan se, at hr. Duetoft nikker. Jeg tror, det vil blive det generelle, men jeg vil ikke afvise, at det også nogle steder kan skabe problemer.

Men i forbindelse med de betæneligheder, som hr. Duetoft havde, minder jeg om, at der er tale om en frivillig ordning. Der er ingen, der pålægges en pligt eller en tvang. Man kan ad frivillighedens vej prøve at søge de nye muligheder, som denne lovgivning lukker op for.

Jeg har vist svaret på de spørgsmål, der er blevet stillet. Jeg har en forventning om, at dette forslag vil blive vedtaget, når vi har været igennem udvalgsbehandlingen, og bliver det tilfældet, mener jeg, vi efterhånden har et meget bredt udbud af uddannelses tilbud til stort set alle dele af befolkningen. Det er den enkelte tjent med, det er samfundet tjent med, og det er virksomhederne tjent med.

Jytte Andersen (S):

Det virkede ikke, som om kulturministeren havde det særlig godt, og det kan jeg egentlig godt forstå.

Jeg kom i tanker om de ministerbesvarelser, vi fik den 17. marts sidste år fra arbejdsministeren og undervisningsministeren, som til forveksling ligner den ministerbesvarelse, vi lige har hørt. Det var ministerbesvarelser, der gav anledning til det citat, jeg fremhævede i min første runde, nemlig at argumenterne ikke er gode nok.

Det Radikale Venstre havde sit 10-punkts-program, som vi ganske rigtigt stemte imod, fordi vi ikke havde tilltro til, at det ville føre til betalt frihed til uddannelse, og man må jo også

sige, at historien har vist, at den vurdering, vi havde, ikke var helt tosset.

10-punkts-programmet blev vedtaget i 1984, og vi står nu i 1989 med en minister, som siger: Lad os nu se overenskomstforhandlingerne, ikke dem, vi er inde i nu med midtvejsforhandlingerne, nej, om 2 år kan vi måske se på, hvordan det er gået. Det vil sige, at vi meget let kan være i den situation, at før 10-punkts-programmets realisering af betalt frihed til uddannelse bliver virkelighed, er der gået 10 år, og det havde vi måske lugtet, dengang vi stemte imod, at det ville ikke medføre betalt frihed til uddannelse.

Det Radikale Venstre har haft chancen for at presse den tidligere undervisningsminister til at ekspedere de to punkter i 10-punkts-programmet. Nu har ministeren, der stod bag forslaget, chancen, og så skal der gå 3-4 år, før det bliver realiseret. Når jeg gør lidt ud af dette, er det, fordi vi ikke fortryder, at vi ikke stemte for 10-punkts-programmet, selv om vi kan se, at det har medført, at der er sat nogle initiativer i gang, som vi bestemt har megen sympati for og har tilsluttet os både i skrift og tale og ved afstemninger i de efterfølgende finanslove. Det vedstår vi gerne. Vi stemte ikke for 10-punkts-programmet, fordi det ikke indebar betalt frihed til uddannelse, og jeg synes, kulturministerens besvarelse her desværre til fulde bekræfter det.

Kulturministeren takkede for et flertal, som om der var et flertal. Det får mig til at spørge, hvor det flertal er. Så vidt jeg kunne bedømme hr. Behnkes ordførertale, endte han med at sige, at han afviste forslaget. En afvisning betyder normalt, at man stemmer imod.

Hr. Duetoft pegede på en lang række betæneligheder, men signalerede egentlig ikke, hvorvidt han var for eller imod, så det er vel en form for åben parlamentarisk situation. Det er vi godt tilfreds med, ikke mindst på grund af hr. Povl Brøndsteds invitation til os. Vi vil nemlig gerne medvirke til at forhandle på grundlag af dette lovforslag. Det tror jeg jeg har sagt klart både i min første ordførertale og i en senere replik, og jeg vil gerne gentage det. Vi vil ikke afholde os fra at få indflydelse, men vi vil afholde os fra den form for indflydelse, der betyder, at ambitionsniveauet er så lavt, at vi ikke kan være bekendt at se de andre EF-lande i øjnene.